

БАЛАДА О ДВА СМОРА

Поред мора
два су смора.
Шетам с њима,
јер се мора.
Кикоћу се.
Све им фора.
Вече пузи.
Нигде краја,
нигде зора.
Ноћна мора.
Пустим корак,
бар до бора.
Глас се ори
једног смора:
„Је л' то меркаш
пролазницу?“
Нисам,
је л' да,
ал' ме сада
чудно гледа,
кô да поред
види твора.
Њима смешно.
Тресе им се
свака пора.
Мени цвета
прва бора.
Свој су свемир
сазидали,
па га деле,
собом носе,
преко брда,
преко гора.
Баш их брига
да л' је ветар,
да л' је студен,
бура с мора.
У дуету
ни хлеб нема

II НАГРАДА

седам кора.
Видим – морам,
нема збора,
да размислим,
где и како
да потражимо
и ја себи
блиског створа.
Да ми буде
мало лакше.
Није да се
тако мора.
Будан сневам
нову песму
у два гласа
снагом хора.

Лав Лукић, 8/1
ОШ „Никола Тесла“
Београд

ДР МИЛЕНТИЈА ПОПОВИЋА 6